

Arrest

nr. 112 881 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HEEREN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Russische origine te zijn. U bent geboren in Saratov waar u ook woont.

U bent homoseksueel en heeft sinds december 2010 een relatie met A. S. (...). Jullie wonen samen in Saratov. Op 4 december 2012 gaan jullie samen met enkele andere vrienden (M. S. (...) en A. K. (...)) iets drinken in een café in Saratov. Als A. (...) en u naar huis gaan, worden jullie op straat gestopt door de politie voor een identiteitscontrole. Aangezien ze gezien hadden dat jullie uit een homocafé komen, beginnen ze jullie te beledigen. De situatie loopt uit de hand en er breekt een schermutseling uit. A. (...) wordt door de drie agenten geslagen, terwijl u terug naar binnen loopt om uw andere vrienden erbij te halen. Als jullie weer buiten komen, zien jullie nog dat A. (...) in de politiewagen wordt weggevoerd. U

kan hem niet meer bereiken op zijn telefoon. De volgende morgen gaat u naar het politiekantoor maar daar zeggen ze u dat er niemand is binnengebracht die nacht. Men zegt u dat u pas na drie dagen een officiële aangifte van zijn verdwijning kan doen. Als u daarom dus op 7 december 2012 teruggaat naar de politie, weigert de politieagent (ene S. (...)) nogmaals uw aangifte te aanvaarden omdat er volgens hen niemand was aangehouden met de naam A. S. (...). Als u daarop vertelt dat het om uw homovriend gaat, vraagt de agent u alles op te schrijven en kan u alsnog uw aangifte doen. Op 10 december 2012 wordt u opgeroepen naar het mortuarium om een lijk te identificeren. S. (...) is er ook aanwezig. Het lichaam, dat erg toegetakeld is, is dat van A. (...). U moet een document ondertekenen waarop staat dat het om A. (...) gaat. Volgens u is hij gedood door de (homofobe) agenten nadat hij door hen was weggevoerd, maar harde bewijzen heeft u daar niet van.

Twee dagen na het bezoek aan het mortuarium wordt u opgebeld door een onbekende. Deze persoon laat u weten dat als u nogmaals naar het politiekantoor gaat u ook vermoord zal worden en dat u beter kan weggaan uit de stad. Twee à drie dagen hierna (ergens midden december 2012) worden beschadigingen aan uw appartement toegebracht. Daarop verhuist u op 20 januari 2013 naar een ander appartement, maar nog steeds in Saratov. U laat ook uw domicilie officieel aanpassen.

Op 11 februari 2013 wordt u nogmaals opgeroepen naar het politiebureau in Saratov. Daar wordt van u verlangd dat u een document ondertekent waarop staat dat A. (...) gestorven is aan de gevolgen van onderkoeling door dronkenschap. Op die manier willen ze de zaak afsluiten. U weigert dat echter te doen. U vraagt een kopie van het document en laat weten dat u van plan bent om naar het parket te gaan. Daarop wordt u geslagen en wordt er gedreigd met een (valse) zaak tegen u over smeergeld op de kunstacademie waar u werkt. U wordt vijf à zes uur vastgehouden. 's Anderendaags gaat u naar het ziekenhuis om uw wonden te laten verzorgen; u blijft gehospitaliseerd tot 6 maart 2013. De dag daarop stuurt u een klachtenbrief naar de procureur in Saratov waarin u de gebeurtenissen van 4 december 2012 en 11 februari 2013 omschrijft. Als u twee weken later nog geen antwoord heeft ontvangen, belt u het parket op. Men zegt u dat de normale behandelingstermijn dertig dagen is, dus blijft u wachten. Op 31 maart 2013 wordt u door drie onbekende mannen aangevallen op de binnenplaats van uw appartement. U wordt geslagen en bedreigd. Ze zeggen u dat u een schande bent voor de orthodoxe kerk en dat u beter geen brieven schrijft naar het parket. Één van de mannen verwondt u met een kapotgeslagen fles. U slaagt erin zich van uw belagers te ontdoen en loopt weg. U gaat naar uw appartement en belt uw vriend M. (...) op die u te hulp komt.

Op 6 april 2013 krijgt u een nieuwe convocatie van de politie (u moet zich melden op 12 april 2013) maar u gaat hier niet op in. In plaats daarvan gaat u op 10 en 11 april 2013 over en weer naar Moskou om een visum aan te vragen bij de Belgische ambassade. Eens terug in Saratov laat u zich door uw huisbaas op 22 of 23 april 2013 officieel uitschrijven uit uw adres in Saratov. Hij geeft daartoe uw intern Russisch paspoort af aan de paspoortdienst. Als hij drie dagen later teruggaat om het op te halen, wordt hem gezegd dat uw paspoort is ingehouden door de politie omdat u zich niet had gemeld voor de oproeping van 12 april 2013.

Uiteindelijk verlaat u de Russische Federatie op 3 mei 2013. Vanuit Saratov gaat u met de auto naar Moskou waar u, met uw internationaal paspoort en een geldig Belgisch Schengenvisum, het vliegtuig neemt naar België. Op 6 mei 2013 dient u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele internationaal Russisch paspoort, uw origineel militair boekje, uw originele geboorteakte, twee originele diploma's, de originele overlijdensaktes van uw ouders, een origineel medisch attest, een originele convocatie en twee originele foto's van uw vriend A. S. (...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gedood te worden door de politie van de stad Saratov (in het bijzonder door de politie van de wijk Oktjaberski) of door een bende door hen gestuurd, omdat u wou bewijzen dat deze politie achter de moord op uw vriend A. S. (...) zat (CGVS p. 10). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft weten te maken.

Om te beginnen dient erop gewezen te worden dat u specifiek verklaart dat het loutere feit dat u homoseksueel bent op zich voor u geen reden was om uw land te ontvluchten (CGVS p. 13). Uw problemen met de politie van de Oktjaberskiwijk in Saratov (en met de met hen geaffilieerde criminelen) beginnen pas als ze merken dat u wil aanklagen dat deze politie schuldig is aan de moord op uw vriend A. (...). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt aan te tonen dat deze moord effectief heeft plaatsgevonden, nochtans dé onmiddellijke oorzaak en aanleiding van de problemen die u met de politie van Saratov zou gekend hebben (i.e. de slagen bij uw ondervraging, de slagen door onbekenden op straat, de beschadigingen aan uw appartement, de bedreigingen). Zo legt u wel twee foto's voor van een jongen over wie u verklaart dat het uw vriend A. S. (...) is (wat het CGVS weliswaar niet betwist, document 10), maar niet het minste begin van bewijs van

de bewuste moord, zoals bijvoorbeeld een overlijdensakte, uw aangifte in verband met zijn verdwijning bij de politie (die volgens u wel degelijk werd genoteerd en aanvaard, CGVS p. 11-12), een ander attest inzake zijn overlijden (u verklaarde immers A. (...)'s lijk persoonlijk te zijn gaan identificeren in het mortuarium en daar een document ondertekend te hebben, CGVS p. 12) of een vermelding uit de media (uw bewering dat er over deze moord door homofobe politieagenten in Saratov (note bene een hoofdstad van een oblast met bijna één miljoen inwoners) niets in de media zou zijn verschenen zoals u beweert (CGVS p. 13) vindt het CGVS weinig aannemelijk gezien de controverse die de laatste tijd rond homofobe aanvallen in de Russische Federatie is gerezen). U verklaart ook dat u op 7 maart 2013, na uw verblijf in het ziekenhuis, een schriftelijke klacht opstuurde met de post naar een zekere procureur Tsjetsjin van het parket van Saratov voor het Volzski-district op het adres S. (...) 3A in Saratov. Daarin zou u de gebeurtenissen van 4 december 2012 (i.e. het incident met de agenten aan het café) en van 11 februari 2013 (i.e. de slagen en bedreigingen tijdens uw oproeping bij de politie van Saratov) omschreven hebben (CGVS 13-14). Het is hierbij opmerkelijk dat u ook van deze brief geen enkel begin van bewijs voorlegt, zoals bijvoorbeeld een kopie van uw zelfgeschreven brief (gezien de ernst van de reeds voorgevallen feiten (i.c. moord op uw vriend, bedreigingen en slagen vanwege de politie, slagen op straat door onbekenden, beschadigingen aan uw appartement) kan toch verwacht worden dat u dit kan staven; zeker als u het gewaagde plan had om de schuld van de politie aan te tonen en te meer u leeft in een land waar veel mensen zelfs camera's plaatsen op het dashboard van hun auto om toch enig bewijs te hebben van het meest banale verkeersongeval), een verzendbewijs van de post (dat u dit niet zou gekregen hebben zoals u zegt lijkt in deze weinig waarschijnlijk, CGVS p. 14) of een ontvangstbewijs van het parket zelf (na uw telefonisch contact met dit parket blijkt immers dat men uw brief daar goed had ontvangen, CGVS p. 14). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat er voor het Volzski-district van het parket van Saratov geen procureur Tsjetsjin werkzaam is. Dit maakt uw verklaringen omtrent deze klacht die u bij het parket indiende, weinig geloofwaardig.

Daarnaast wil u aan de hand van twee andere documenten (nl. een medisch attest en een convocatie) aantonen dat u als gevolg van uw plan om de schuld van de politie van Saratov aan te tonen het slachtoffer werd van vervolging vanwege deze politie. Het CGVS komt tot de conclusie dat deze documenten hiertoe niet in staat zijn. Het medisch attest (document 2) bevestigt dat u van 12 februari 2013 tot 6 maart 2013 in het ziekenhuis opgenomen werd en dat u hoofdonden en meerdere breuken had, maar dat deze verwondingen u zouden zijn toegebracht op de locatie, op het tijdstip en onder de omstandigheden zoals u ze omschrijft (nl. u zou geslagen zijn door een agent in het politiekantoor van Saratov op 11/02/2013 nadat u had geweigerd een document te ondertekenen waarin stond dat A. (...) zou zijn overleden als gevolg van onderkoeling wegens dronkenschap, CGVS p. 7-8), kan hieruit niet afgeleid worden. Integendeel blijkt uit dit attest dat u bij uw opname verklaard zou hebben dat u op 12/02/2013 zou zijn geslagen (en niet op 11/02/2013 zoals u nochtans meer dan eens aangaf - CGVS, p. 7, 8, 13 en 14). Wat betreft de convocatie die u neerlegt (document 3) heeft het CGVS gegronde twijfels bij de authenticiteit ervan. Zo wordt vermeld dat u zich op 12 april 2013 moest aanmelden voor gehoor maar is de convocatie zelf niet gedateerd. U verklaart dat deze convocatie u persoonlijk werd afgegeven door een man in uniform op 6 april 2013; bijgevolg is het vreemd dat ook de afleveringswijze er niet op staat. Ook een officiële hoofding van de instantie die deze convocatie opstelde en zelfs uw adres ontbreken, evenals de hoedanigheid waarin of de reden waarom u zich moest melden. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen toch verwacht worden bij documenten uitgegeven door officiële instanties. Dit, gecombineerd met de opmerking dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd), maakt dat de authenticiteit van dit document op los zand komt te staan.

Ter conclusie kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u problemen ondervonden hebben met de politie van Saratov (nl. bedreigingen, slagen in het politiekantoor en op straat) naar aanleiding van uw pogingen om de betrokkenheid van de politie bij de moord op uw vriend A. (...) aan te tonen.

Zelfs indien nog enig geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas – quod non – is het opmerkelijk dat u relatief passief gebleven bent wat betreft uw streven naar gerechtigheid. Zo verklaarde u geen advocaat geraadpleegd te hebben (CGVS p. 17), niet zelf naar de media gestapt te zijn (aangezien u toch had verklaard dat de media zelf niets over de moord op A. (...) hadden bericht, CGVS p. 13), en binnen de homogemeenschap niets ondernomen te hebben, ook niet via uw vrienden die bij u aanwezig waren in het café op het moment van de gebeurtenissen op 4 december 2012 (nochtans had uw vriend M. (...) u eerder al raad gegeven en heeft u met hem nu nog contact, CGVS p. 3, p. 11 & p. 17). Van iemand die meermaals verklaart dat hij de schuld van de politie inzake de moord op zijn vriend wou aantonen, kan toch verwacht worden dat hij op dit vlak meer pogingen onderneemt. Aldus

dient te worden geoordeeld dat u te weinig ernstige pogingen heeft ondernomen om uw rechten in uw land te laten gelden of om op eigen initiatief iets aan uw problemen te doen.

Daarnaast vertoont u sinds het uitbreken van uw problemen in december 2012 opvallend gedrag dat de ernst van de door u verklaarde vrees ondermijnt. Zo bent u sinds december 2012 nog meermaals in contact gekomen met de autoriteiten zonder daarbij problemen te ondervinden. In januari 2013 ging u zich melden bij de paspoortdienst van Saratov om uw domicilie te veranderen (CGVS p. 2). Dat deed u nogmaals in april 2013 – dus nadat u reeds meermaals geslagen en bedreigd zou zijn geweest – zij het onrechtstreeks (uw huisbaas ging met uw intern Russisch paspoort naar de paspoortdienst), om zich permanent te laten uitschrijven (CGVS p. 8-9) (dat uw paspoort dan zou zijn ingehouden omdat u zich niet had gemeld voor de convocatie van 12.04.2013 is niet aannemelijk aangezien hierboven werd aangetoond dat deze oproeping in kwestie niet geloofwaardig is). Opvallend genoeg ging u in diezelfde periode, op 10 en 11 april 2013, naar Moskou om een Belgisch Schengenvizum te regelen; daarna keerde u terug naar Saratov om er dan uiteindelijk op 3 mei 2013 voor het laatst te vertrekken (CGVS p. 5). Welnu, het feit dat u terugkeert naar uw stad Saratov (waar zich voor u de problemen afspeelden) na eerst vertrokken te zijn naar het 850 km verder gelegen Moskou, tast opnieuw de ernst van de door u verklaarde vrees aan.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, dient ten slotte nog gewezen te worden op het volgende. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrees het lokale niveau niet overstijgt; u had immers enkel problemen met de politie van Saratov (en specifiek met die van de Oktjaberskiwijk van de stad, CGVS p. 10). Daar u expliciet aanhaalde dat uw homoseksualiteit op zich voor u geen reden vormt om uw land te verlaten (CGVS p. 13), vraagt het Commissariaat-generaal zich af waarom u zich niet elders in uw land zou kunnen vestigen om uw problemen te vermijden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds acht jaar in Moskou heeft gewoond (2000 tot 2008) en ook in Volsk (2000 tot 2010), alvorens u zich in Saratov ging vestigen. Zowel in Moskou (850 km van Saratov) als in Volsk (150 km van Saratov) heeft u nooit problemen gehad omwille van uw homoseksualiteit (CGVS p. 3-4). De reden die u aanhaalt waarom een verhuizing voor u niet mogelijk zou zijn (u verklaart dat het niet evident is om met uw opleiding en beroep werk te vinden waardoor u ook geen onderdak zou kunnen betalen, CGVS p. 18), overtuigt niet. U was er immers eerder al in geslaagd werk te vinden zowel in Moskou (regisseur in Centraal Huis van Acteurs) als in Volsk (hoofdregisseur in de schouwburg) (CGVS p. 3-4). Op deze manier oordeelt het Commissariaat-generaal dat een intern vluchtalternatief voor u een valabele optie zou zijn.

Concluderend oordeelt het Commissariaat-generaal op basis van bovenstaande vaststellingen dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw internationaal Russisch paspoort, uw militair boekje, uw geboorteakte en uw diploma's bevatten louter informatie over uw identiteit en uw opleiding die hier niet betwist worden. De overlijdensaktes van uw ouders bevestigen hun overlijden maar hebben niets te maken met de door u aangehaalde problemen. De overige documenten waarover u verklaart dat ze naar het door u aangehaalde asielrelaas verwijzen (nl. het medisch attest, de convocatie en de twee foto's van uw vriend A. S. (...)) werden reeds eerder besproken (zie boven).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat door de Raad als een enig middel wordt beschouwd haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van "art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967", van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zekerheidsbeginsel en van de "motiveringsplicht".

2.2.1. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoekende partij toont geenszins aan dat voormeld beginsel door verwerende partij zou zijn geschonden.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreft de opmerking dat verzoekende partij er niet in slaagt om aan te tonen dat deze moord effectief heeft plaatsgevonden, licht verzoekende partij toe dat het duidelijk is dat het voor haar onmogelijk was om bewijsmateriaal te verzamelen juist omdat zij "geboycot" werd in haar zoektocht naar bewijzen over de moord op A. door de politie. Het ging zelfs zo ver dat zij door de politie wordt vervolgd en dat zij vreest voor haar leven.

Verder legt verzoekende partij uit dat de officiële overlijdensakte van A. naar zijn vader werd toegezonden, met wie verzoekende partij nooit enig contact heeft gehad en dat de aangifte van verdwijning bij de politie is gebleven. Verzoekende partij benadrukt dat zij hier nooit een kopie van heeft gekregen.

Het feit dat er niets in de media over is verschenen, is volgens verzoekende partij eveneens te wijten aan het gebrek aan bewijs. In het PV van overlijden staat immers vermeld dat het overlijden het gevolg was van onderkoeling door dronkenschap. Verzoekende partij stipt aan dat zij niet naar de media is gestapt omdat zij geen bewijzen heeft. De media zal immers nooit een verhaal uitbrengen indien zij hier geen harde bewijzen over heeft.

Verder merkt verzoekende partij op dat zij het zwaar toegetakelde lichaam van haar vriend heeft gezien in het mortuarium. Zij heeft toen uiteraard geen foto's genomen omdat zij veel te emotioneel was. Het feit dat zij evenwel wordt vervolgd door de politie en de twee aanvallen die zij heeft ondergaan, tonen volgens haar voldoende aan dat er meer aan de hand is aangaande het overlijden van haar vriend A..

2.2.4.2. De Raad wenst vooreerst op te merken dat hij zich desbetreffend kan aansluiten bij hetgeen verwerende partij in haar nota met opmerkingen heeft geformuleerd: *"Verweerder merkt op dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien gaan documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om de beweemde vervolgingsfeiten, met name de moord op zijn vriend A. en de aanhoudende problemen die verzoeker als gevolg hiervan zou hebben ondervonden, te staven, ook al bestond hiertoe de mogelijkheid. (...) Waar verzoeker stelt dat hij de overlijdensakte niet zou kunnen voorleggen omdat die aan de vader van zijn vriend werd gegeven, merkt verweerder op dat dit niet kan worden beschouwd als een afdoende verschoningsgrond. Er kan immers worden verwacht van verzoeker dat hij minstens een poging zou doen om een kopie te krijgen van de overlijdensakte bij de vader van zijn vriend; dat verzoeker deze persoon nog niet zou hebben ontmoet kan niet volstaan als afdoende reden om deze persoon te contacteren. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de aangehaalde asielmotieven van verzoeker volledig het gevolg*

zijn van de dood van zijn vriend A.; er kan dan ook van verzoeker worden verondersteld dat hij hieromtrent stukken zou proberen neer te leggen.”

Betreffende het verweer dat verzoekende partij niet naar de media is gestapt omdat zij geen bewijzen heeft en dat de media nooit een verhaal zal uitbrengen indien hier geen harde bewijzen voor zijn, is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij niet eens een poging heeft ondernomen om naar de media te stappen. Dat zij geen bewijzen had van dit verhaal, zou haar niet moeten hebben verhinderd om haar verhaal uit de doeken te doen bij de media, in de hoop dat er toch naar haar zou worden geluisterd. Dit geldt des te meer, nu er de laatste tijd veel in de media is verschenen rond homofobe aanvallen in de Russische Federatie, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt.

Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij te emotioneel was om foto's te nemen van het zwaar toegetakelde lichaam van haar vriend in het mortuarium, wijst de Raad erop dat, hoewel haar deze vraag werd gesteld tijdens het gehoor (administratief dossier, stuk 3, p. 14), nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat dit van verzoekende partij zou worden verwacht. Verwerende partij haalt in haar beslissing enkel bij wijze van voorbeeld aan dat verzoekende partij een attest inzake zijn overlijden had kunnen voorleggen, aangezien verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij A.'s lijk persoonlijk is gaan identificeren in het mortuarium en dat zij daar een document heeft ondertekend.

2.2.5.1. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de klachtbrief die zij heeft geschreven naar procureur T. en dat bovendien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er voor het Volzski-district van het parket van Saratov geen procureur T. werkzaam is, haalt verzoekende partij aan dat het gaat om een handgeschreven brief die zij heeft verstuurd naar het parket. Zij heeft inderdaad geen kopie gemaakt van deze brief, maar zij vindt dat haar niet kan worden verweten niet achterdochtig te zijn geweest. Zij was immers in de overtuiging dat deze brief op een correcte manier bij het parket zou terechtkomen en behandeld worden. Verzoekende partij stelt bovendien dat zij geen jurist is en dat zij voorheen nooit in contact is gekomen met justitie, zodoende dat er van haar dan ook niet kan worden verwacht dat zij meteen stilstond bij het feit dat zij hier een kopie van zou nodig hebben.

Verzoekende partij brengt een afdruk van een internetsite bij waarop een biografie staat van aanklager C. V. (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij denkt dat de schrijfwijze waarschijnlijk voor verwarring zal gezorgd hebben, maar de bewering van verwerende partij dat er geen procureur is die C. heet is dus manifest onjuist.

2.2.5.2. De Raad sluit zich dienaangaande aan bij hetgeen verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt: *“Verweerder volhardt vooreerst in de opmerking van de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat verzoeker na de eerdere problemen (moord op zijn vriend, bedreigingen en slagen door de politie, slagen door onbekenden, beschadigingen aan zijn appartement) niet meer op zijn hoede was en minstens een kopie zou hebben genomen van de documenten die betrekking hadden op zijn asielmotieven, zoals onder andere de handgeschreven brief van verzoeker aan de procureur T. Het is weinig waarschijnlijk dat verzoeker op dit punt geen achterdocht zou hebben gekoesterd voor de autoriteiten.*

Waar verzoeker een document toevoegt aan zijn verzoekschrift dat betrekking heeft op de procureur T. en waaruit blijkt dat hij wel degelijk procureur is, stelt verweerder vast dat deze informatie inderdaad bevestigt dat T. de procureur sinds 2002 is van de Volzhskij regio in de stad Saratov en dat deze informatie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie aan kan vullen. Verweerder voegt er echter aan toe dat dit ene element, namelijk dat Vladimir A. T. wel als procureur werkt in de Volzhskij regio in de stad Saratov nog geen bewijs vormt van zijn problemen en van de bewering van verzoeker dat hij klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de eerdere problemen die hij zou hebben ondervonden.”

2.2.6.1. Aangaande het door verzoekende partij neergelegde medisch attest, stelt verzoekende partij dat de dokter niet in de mogelijkheid was om de aanleiding van de verwondingen op te nemen in het medisch attest. Elke dokter in de Russische Federatie weet dat wanneer hij/zij in zijn medisch verslag zou schrijven “geslagen door de politie”, hij/zij meteen zou worden ontslagen en grote problemen zou krijgen met de autoriteiten.

Verder licht verzoekende partij toe dat zij op 12 februari 2013 is opgenomen in het ziekenhuis, maar dat zij op 11 februari 's avonds werd geslagen. De dokter heeft zich eenvoudigweg vergist van datum.

Verzoekende partij brengt overigens nog een document bij dat een lijst inhoudt van de namen van de dokters die werken in het ziekenhuis waar zij werd behandeld (bijlage 4 bij het verzoekschrift). De naam van de stempel, die terug te vinden is op het medisch attest, is ook terug te vinden op deze lijst op de tweede regel. Het kan derhalve niet meer betwist worden dat het gaat om een waarheidsgetrouw attest, besluit verzoekende partij. Tot slot haalt verzoekende partij aan dat zij ook nog twee (kleuren)foto's bijbrengt (bijlage 6 bij het verzoekschrift) en een attest opgesteld door een Belgische arts (bijlage 7 bij het verzoekschrift) van de verwondingen die haar op 31 maart 2013 werden toegebracht met een kapotgeslagen fles.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij erop wijst dat uit informatie die zij bijbrengt blijkt dat het wel degelijk om een "waarheidsgetrouw attest" gaat, merkt de Raad op dat er *in casu* niet wordt getwijfeld aan de authenticiteit van het document, en dus ook niet aan de verwondingen die verzoekende partij heeft opgelopen, maar dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat uit de inhoud van het attest niet kan worden afgeleid dat de verwondingen haar zouden zijn toegebracht op de locatie, op het tijdstip en onder de omstandigheden zoals verzoekende partij ze omschrijft. Bovendien merkt verwerende partij op dat uit dit attest blijkt dat verzoekende partij zou hebben verklaard dat zij op 12 februari 2013 zou zijn geslagen, en niet op 11 februari, zoals zij meer dan eens heeft aangegeven. Verzoekende partij betoogt in dit verband dat de dokter niet in de mogelijkheid was om de aanleiding van de verwondingen op te nemen in het medisch attest en dat de dokter zich eenvoudigweg had vergist van datum. De Raad wijst erop dat een medisch attest hoe dan ook geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Wat betreft de door verzoekende partij bijgebrachte foto's waarop twee littekens te zien zijn en het bijgevoegde medisch attest opgesteld door een Belgische arts, waarin vermeld staat dat verzoekende partij twee grote littekens heeft ter hoogte van de linkerborst en dat zij aan de arts heeft verklaard dat zij werd gesneden met een gebroken fles, stelt de Raad vast dat uit deze documenten net zo min kan worden afgeleid dat deze littekens effectief het resultaat zijn van de verwondingen die verzoekende partij zouden zijn toegebracht in de door haar geschetste context. Deze stukken kunnen dan ook niet als een begin van bewijs worden aanzien.

2.2.7.1. Inzake de vaststelling dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de door verzoekende partij bijgebrachte convocaties, brengt verzoekende partij een aantal andere convocaties bij die zij heeft gevonden op het internet (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Het gaat hier om echte oproepingen die mensen hebben ingescand. Dit maakt duidelijk dat er verschillende modellen zijn van convocaties en niet één model. Verder duidt verzoekende partij erop dat zij, betreft het ontbrekende adres op deze convocatie, tijdens het gehoor reeds heeft vermeld dat dit adres vermeld stond op het stukje dat is afgescheurd door de persoon die de convocatie is komen afleveren. Verzoekende partij kan zich niet van de mening ontdoen dat verwerende partij dit bewust uit haar beslissing heeft weggelaten. Verzoekende partij wijst er ook nog op dat de stempel op de convocatie vermeldt dat het gaat om "*binnenlandse zaken en economische veiligheid, meer bepaald de dienst tegen corruptie*". Dit is een officiële stempel die zij nooit zou kunnen bemachtigen en bovendien is het onmogelijk om deze stempel na te maken, aldus verzoekende partij.

Zij concludeert dat het hier wel degelijk gaat om een echte convocatie.

2.2.7.2. Ook hier meent de Raad te kunnen verwijzen naar wat verwerende partij hierover heeft gesteld in haar nota met opmerkingen: "*Verweerder wenst vooreerst te benadrukken dat het toevoegen van kopieën van convocaties op naam van andere personen geenszins de authenticiteit van de convocatie die verzoeker neerlegde in het kader van zijn asielaanvraag, kan aantonen. Verweerder wenst te benadrukken dat een aantal elementaire zaken niet zijn ingevuld in de neergelegde convocatie: zo is de convocatie niet gedateerd, staat de afleveringswijze niet op de convocatie vermeld, bevat de convocatie geen officiële hoofding en geen adres van verzoeker; de hoedanigheid en de reden waarom verzoeker zich moest melden staan evenmin vermeld in de convocatie. Een dergelijke onvolledig ingevulde convocatie doet terecht twijfels rijzen over de authenticiteit ervan. Dit gecombineerd met de opmerking dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht, maakt dat de authenticiteit van de convocatie nog meer in het gedrang komt.*"

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat, zelfs indien zou kunnen worden aanvaard dat het adres van verzoekende partij effectief vermeld stond op het stukje dat is afgescheurd door de persoon die de

convocatie is komen afleveren – hetgeen volgens de Raad weinig plausibel overkomt, aangezien er van een officieel document toch wel kan worden verwacht dat het adres van de bestemming op een duidelijke plaats zou worden vermeld en niet in een hoekje van het papier dat bestemd was om af te scheuren – het nog altijd niet aannemelijk is dat de bovenvermelde elementen niet in deze convocatie worden vermeld. Waar verzoekende partij ook nog oppert dat de op de convocatie geplaatste stempel een officiële stempel is die zij nooit zou kunnen bemachtigen en die niet na te maken is, wijst de Raad erop dat het uiten van dergelijke blote beweringen niet volstaat om de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat (officiële) documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in de Russische Federatie, te weerleggen.

2.2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat zij geschokt is door het feit dat verwerende partij haar ervan verdenkt te hebben gelogen en zij aanstipt dat zij bijna veertig jaar is, een diploma heeft, goed werk had dat zij zeer graag deed in Rusland en er een appartement en goede vrienden had, waardoor men zich kan afvragen waarom zij dan zou gevlucht zijn uit haar land van herkomst als er niets aan de hand was, merkt de Raad op dat dergelijke elementen niet relevant zijn bij de beoordeling van haar asielaanvraag en dat zij niet van aard zijn om op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.9.1. Wat betreft de door verwerende partij gedane bevinding dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij relatief passief is gebleven bij haar streven naar gerechtigheid, herhaalt verzoekende partij nogmaals de redenen waarom zij niet naar de media is gestapt en waarom zij geen foto's heeft genomen van het toegetakelde lichaam van haar vriend A.. Verder verklaart verzoekende partij dat er in Saratov bovendien geen homogemeenschap is waar zij naartoe kon gaan om steun te vragen in haar onderzoek naar het overlijden van A.. Zij kon haar vrienden ook niet vragen om te getuigen, aangezien zij zelf al zwaar in de problemen zat en zij werd aangevallen doordat zij zich had gemoeid in het onderzoek. Tot slot vraagt verzoekende partij zich af of het voor verwerende partij, gelet op de aanvallen waarvan zij het slachtoffer was, niet duidelijk is dat het verder of intensiever streven naar gerechtigheid zou leiden tot haar dood.

2.2.9.2. De Raad verwijst vooreerst, wat betreft de redenen die verzoekende partij heeft aangereikt teneinde goed te praten dat zij niet naar de media is gestapt en dat zij geen foto's heeft genomen van het lichaam van haar vriend, naar de uiteenzetting in punt 2.2.4.2.

De Raad is van oordeel dat, indien al geloof zou kunnen worden gehecht aan haar verklaringen – *quod non* – op zich nog zou kunnen worden aanvaard dat verzoekende partij moeilijk of geen steun zou kunnen krijgen van de homogemeenschap in haar stad of van haar homoseksuele vrienden. Toch acht de Raad het vrij opmerkelijk dat verzoekende partij dienaangaande heeft verklaard dat zij niet eens raad heeft gevraagd aan deze personen. Daarbij merkt de Raad op dat het vreemd is dat verzoekende partij schijnbaar ook niet op de hoogte is van het feit of zij voor haar problemen terecht kon bij een organisatie die opkomt voor de rechten van homoseksuelen, in Saratov (*“Naar een organisatie gegaan die opkomt voor rechten van gays? In Saratov ken ik zulke organisaties niet”*, administratief dossier, stuk 3, p. 17). Net zo min heeft zij, zoals eerder al werd opgemerkt, de moeite genomen om haar verhaal aan te kaarten bij de media. In de bestreden beslissing wordt verder ook opgemerkt dat verzoekende partij ook geen advocaat onder de arm heeft genomen om bijstand te krijgen voor haar toch wel ernstige beweerde problemen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt enkel dat zij, nadat zij op de hoogte was van de dood/moord van haar vriend, een klachtenbrief heeft geschreven naar de procureur, waarbij zij, zoals eveneens eerder werd opgemerkt, een relatief naïeve houding aan de dag heeft gelegd door niet eens een kopie van deze brief bij te houden omdat zij er gerust in was dat het parket gewoon haar werk ging doen, dit terwijl haar vriend door de politie werd doodgeslagen, zijzelf reeds door de politie werd geslagen, zij door de politie werd bedreigd met het opstarten van een valse zaak over corruptie en er schade werd toegebracht aan haar appartement. Gelet op deze vaststellingen, wordt volgens de Raad in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat van iemand die meermaals verklaart dat hij vastberaden was om de schuld van de politie voor de moord op zijn vriend aan te tonen, toch kan worden verwacht dat hij op dit vlak meer en doortastender pogingen zou ondernemen.

2.2.10.1. Daar waar verwerende partij motiveert dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekende partij sinds december 2012 nog meermaals in contact is gekomen met de autoriteiten zonder daarbij problemen te ondervinden, stelt verzoekende partij dat zij na de slagen en verwondingen een handgeschreven schrijven heeft gericht aan het parket in de hoop dat zij via deze weg kon worden geholpen. Hierna werd zij opnieuw zwaar toegetakeld door onbekenden. Indien zij niet was kunnen vluchten, hadden ze haar vermoord, benadrukt verzoekende partij. Daarnaast legt verzoekende partij nog uit dat de politieagenten

van Saratov haar hadden gewaarschuwd dat indien zij het document omtrent het overlijden van A. niet zou ondertekenen, zij een zaak aangaande corruptie tegen haar zouden starten. Ze hebben haar toen reeds gezegd dat ze haar zouden gaan beschuldigen van fraude op de kunstacademie. Aangezien de stempel van de convocatie duidelijk maakte dat het ging om de cel corruptie, heeft zij dus een gegronde vrees dat ze haar voor dergelijke feiten zullen gaan vervolgen, concludeert verzoekende partij. Toen zij de convocatie had ontvangen, beseftte zij dat zij niet meer veilig was. Zij koestert een terechte vrees dat men haar gaat veroordelen zonder een eerlijk proces en een gevangenisstraf gaan opleggen voor iets wat zij niet heeft gedaan.

Verzoekende partij licht ten slotte nog toe dat zij inderdaad naar Moskou is gegaan om haar visum aan te vragen, maar dat zij in afwachting van haar vertrek wel terug naar Saratov diende te gaan aangezien zij niemand kende in Moskou en zij daar dus bij niemand kon verblijven. Zij wou er bovendien ook zeker van zijn dat zij zou worden uitgeschreven in de woning die zij huurde, gezien deze woning anders niet opnieuw zou kunnen worden verhuurd. De weg van Saratov naar Moskou heeft zij per taxi afgelegd en zij heeft hiervoor vijfduizend Roebel moeten betalen. Zij durfde geen ander vervoermiddel gebruiken aangezien zij bang was dat ze haar ergens zouden tegenhouden en haar papieren zouden controleren. Hoewel zij wist dat het een risico was om terug naar Saratov te gaan, wist verzoekende partij ook dat de bureaucratie niet zo snel werkte en dat ze haar voorlopig nog niet op grote schaal zouden beginnen zoeken. Daarom durfde zij dit risico te nemen.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij benadrukt dat, indien zij niet was kunnen vluchten, zij zou zijn vermoord, dat de politieagenten ermee hadden gedreigd om een valse zaak tegen haar op te starten, dat zij, toen zij de convocatie heeft ontvangen, waarop een stempel van de cel corruptie was aangebracht, beseftte dat zij werkelijk niet meer veilig was in haar land van herkomst en dat zij dus een terechte vrees koestert dat men haar gaat veroordelen voor iets dat zij niet heeft gedaan, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan dit document omdat er ernstige twijfels zijn over de authenticiteit ervan. Dit wordt bevestigd in onderhavig arrest (zie *supra*). Verder duidt de Raad erop dat het meermaals benadrukken van een vrees voor vervolging en het deels herhalen van de asielproblematiek niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard voor de vaststelling dat zij zich nog twee keer – al dan niet in eigen persoon – tot de paspoortdienst heeft gewend en dat zij in april 2013 ook nog naar Moskou is gegaan om een Belgisch Schengenvisum te regelen en dit in het licht van de uiterst dreigende houding vanwege haar autoriteiten.

Betreft het betoog dat verzoekende partij inderdaad naar Moskou is gegaan om haar visum aan te vragen, maar dat zij in afwachting van haar vertrek wel terug naar Saratov diende te gaan aangezien zij niemand kende in Moskou en zij er bovendien ook zeker van wou zijn dat zij zou worden uitgeschreven in de woning die zij huurde en dat zij, hoewel zij wist dat het een risico was om terug naar Saratov te gaan, ook wist dat de bureaucratie niet zo snel werkte en dat ze haar voorlopig nog niet op grote schaal zouden beginnen zoeken, is de Raad van oordeel dat het absoluut niet overtuigend overkomt dat verzoekende partij, die heeft verklaard dat haar vriend door homofobe agenten werd gedood, dat zij meerdere keren door de politie en onbekenden werd bedreigd, afgeslagen en vastgehouden, zelfs nadat zij al van domicilie was veranderd, en dat er beschadigingen werden toegebracht aan haar appartement, het risico neemt om terug naar Saratov te gaan omdat zij bij niemand kan verblijven in Moskou en omdat zij denkt dat zij nog niet op grote schaal werd gezocht. Indien zij werkelijk een gegronde vrees koesterde om te worden vervolgd, is het niet aannemelijk dat verzoekende partij om die redenen dergelijk groot risico zou hebben genomen. Bovendien vindt de Raad haar bewering dat zij in Moskou niemand zou kennen en dat zij er bij niemand kan verblijven, weinig aannemelijk, aangezien verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij in Moskou van 2000 tot 2006 heeft gestudeerd en dat zij er van 2004 tot 2008 heeft gewerkt (administratief dossier, stuk 3, p. 3-4). De opmerking dat zij de weg van Saratov naar Moskou per taxi heeft afgelegd omdat zij geen ander vervoermiddel durfde te gebruiken aangezien zij bang was dat ze haar ergens zouden tegenhouden en haar papieren zouden controleren, kan de bevinding dat zij het onaannemelijke risico heeft genomen om terug naar Saratov te gaan, ondanks het feit dat zij daar zeer ernstige problemen zou hebben gekend, niet goedpraten.

2.2.11.1. Nopens het motief dat uit haar verklaringen niet blijkt dat haar vrees voor vervolging in geen geval het lokale niveau overstijgt, stelt verzoekende partij dat het door de ontvangst van de convocatie duidelijk werd dat de politie alle pogingen ging ondernemen om “een zaak van corruptie aanhangig te maken” tegen haar. Toen zij de convocatie ontving met de stempel op van de cel tegen corruptie, werd

het voor verzoekende partij duidelijk dat ze dit dreigement werkelijk gingen uitvoeren. Het mag duidelijk zijn dat de cel corruptie een serieuze organisatie is die haar zou kunnen veroordelen tot een gevangenisstraf waar zij nooit levend zou uitkomen. Verhuizen naar een andere stad zou volgens verzoekende partij geen zin hebben aangezien zij wordt vervolgd door de politie en ze haar overal zullen kunnen gaan zoeken. Verder stipt verzoekende partij aan dat zij het grondgebied nog heeft kunnen verlaten omdat zij op dat moment nog niet op grote schaal werd gezocht. Bovendien was zij ook niet meer in de mogelijkheid om een ticket te kopen voor een binnenlandse vlucht aangezien haar binnenlands paspoort was ingetrokken.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, op twee opmerkingen na, argumenten herhaalt die zij reeds in haar verzoekschrift heeft aangevoerd en die reeds door de Raad werden beoordeeld (zie *supra*). Het opnieuw aanvoeren van deze argumenten biedt dan ook geen soelaas.

Waar verzoekende partij aangeeft dat het geen zin zou hebben om te verhuizen naar een andere stad, aangezien zij wordt vervolgd door de politie en ze haar overal zullen kunnen gaan zoeken, wijst de Raad erop dat dergelijke verklaring niet strookt met hetgeen verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verteld:

"Zou u zich niet elders in uw land kunnen vestigen om uw problemen met politie van Saratov te vermijden?"

Ik kan nergens anders naartoe, zou ik in het station moeten blijven en zou ik meteen in de handen van vd politie komen, als ik natuurlijk in het station zou moeten blijven.

Waarom zou u in een station moeten slapen?

Maar waar dan nog buiten station? Ik had daar geen appartement, geen familie en vrienden.

Waarom zou u geen appartement kunnen vinden?

In het begin zou ik toch werk moeten vinden, want zonder inkomsten kan ik geen huur betalen.

U had vroeger toch al op andere plaatsen gewerkt, waarom zou dat nu niet gaan?

In het begin werd ik uitgenodigd om daar te gaan werken. In deze omstandigheden kon ik geen ander werk zoeken, want alles verliep zo snel." (administratief dossier, stuk 3, p. 18). Verzoekende partij heeft derhalve zelf uitdrukkelijk toegegeven dat zij zich niet elders in de Russische Federatie kan vestigen louter omwille van socio-economische redenen. Zoals verwerende partij in haar beslissing heeft opgemerkt, overtuigen deze redenen niet.

Betreft tenslotte nog de opmerking dat zij zelfs niet meer in de mogelijkheid was om een ticket te kopen voor een binnenlandse vlucht, aangezien haar binnenlands paspoort reeds was ingetrokken, merkt de Raad op dat dit argument kant noch wal raakt als opgeworpen verschoningsgrond voor het feit dat zij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, aangezien verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift heeft aangegeven dat zij eerder al per taxi naar Moskou kon reizen om er een visum aan te vragen.

2.2.12.1. Verzoekende partij haalt aan dat haar loutere verklaringen voldoende zijn indien die mogelijk, geloofwaardig en oprecht lijken. Gelet op haar argumenten in haar verzoekschrift, zijn haar verklaringen geloofwaardig en oprecht, zo meent verzoekende partij. Verzoekende partij herhaalt nogmaals dat het na de ontvangst van de convocatie duidelijk is geworden dat zij zou worden vervolgd voor feiten die zij niet heeft gepleegd, alleen omwille van het feit dat zij het overlijden van haar vriend A. in vraag stelt en zij er alles aan wil doen om de waarheid te achterhalen.

2.2.12.2. De Raad wijst er ten eerste op dat het louter herhalen van (een deel van) het asielrelaas en het louter tegenspreken van de door verwerende partij gedane vaststellingen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Immers, het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Ten tweede wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.13.1. Verzoekende partij wenst aan te kaarten dat, ook al wordt zij niet louter en alleen omwille van haar homoseksuele geaardheid vervolgd, haar seksuele gerichtheid hier onrechtstreeks wel een rol speelt. Het feit dat zij homoseksueel is zal volgens haar onrechtstreeks bijdragen tot de vastberadenheid om haar te vervolgen. Verzoekende partij heeft trouwens ook zelf kunnen zien wat ze met haar vriend hebben gedaan zodoende dat zij een gegronde vrees koestert dat haar haar hetzelfde zal overkomen.

In dit verband wenst verzoekende partij nog te wijzen op een *“perscommuniqué van 11 juli 2013 aangaande de conclusie van de advocaat generaal in enkele zaken behandeld door het Hof van Justitie kwam advocaat-generaal Eleanor Sharpston tot het besluit dat personen die seksuele gerichtheid als kenmerk delen inderdaad tot een specifieke sociale groep kunnen behoren”* (bijlage 8 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij stelt dat men dus meer neigt naar de opvatting dat holebi's onder een bepaalde sociale groep vallen en dat de vervolging van holebi's derhalve kan leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekende partij kaart verder nog aan dat het algemeen geweten is dat homoseksuelen gevaar lopen in Rusland. Zij voegt een schrijven bij van *“ILGA EUROPE”* (bijlage 10 bij het verzoekschrift), een organisatie die streeft voor gelijke rechten en mensenrechten voor holebi's. In hun brief beschrijven zij de situatie voor holebi's in Rusland. Volgens verzoekende partij is het duidelijk dat het leven als holebi in de Russische Federatie reële gevaren inhoudt.

2.2.13.2. De Raad stelt vast dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende werd verklaard: *“Dus als ik het goed begrijp was de reden waarom u problemen had met de politie van Saratov het feit dat u zich bezighield met moordonderzoek van uw vriend? Is er daarnaast nog andere reden of niet?”*

Geen andere reden. Enige waarom ik het land ontvlucht ben, is mijn angst voor de politie nav het feit dat ik me bezighield met moordonderzoek van vriend.

Enkel dat, of nog iets anders waarvoor u bang bent van politie?

Ik werd gevisieerd door de politie omdat ik de schuld vd politie in de moordzaak van mijn vriend wou bewijzen.

(...)

Zou u uw land verlaten hebben als incident op 4.12.2012 niet gebeurd zou zijn?

Nee.

Begrijp ik het goed dat het loutere feit dat u gay bent, geen reden is om te vluchten uit uw land?

Klopt.” (administratief dossier, stuk 3, p. 10 en 13). Aangezien uit deze verklaringen onomstotelijk blijkt dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat zij enkel vervolging vreest door de politie omdat zij zich bezighield met het moordonderzoek van haar vriend, beschouwt de Raad het argument van verzoekende partij dat zij eveneens onrechtstreeks wordt vervolgd omwille van haar homoseksuele geaardheid, als een *post factum*-bewering. Aangezien verzoekende partij tijdens haar gehoor op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij in haar land van herkomst problemen heeft ondervonden omwille van haar homoseksuele geaardheid, zij het onrechtstreeks, is de bijgevoegde informatie waaruit blijkt dat personen die seksuele gerichtheid als kenmerk delen (waarschijnlijk) tot een specifieke sociale groep kunnen behoren – hetgeen door de Raad overigens niet wordt betwist – en de informatie over de situatie van homoseksuelen in de Russische Federatie – waartoe bij aangetekend schrijven van 25 september 2013 nog drie nieuwsberichten worden bijgebracht – niet dienstig. Verzoekende partij heeft duidelijk te kennen gegeven haar land van herkomst niet te hebben verlaten om reden van haar seksuele geaardheid.

2.2.14.1. Verzoekende partij hekelt dat verwerende partij meermaals naar de algemene situatie verwijst in de Russische Federatie alsof deze automatisch op haar van toepassing zou zijn. Het is niet omdat de media de laatste tijd veel aandacht besteedt rond homofobe aanvallen dat het ongeloofwaardig zou zijn dat haar verhaal niet in de media zou zijn verschenen. Bovendien is het niet omdat de meeste mensen in Rusland zeer vooruitziend en voorzichtig zijn in het verzamelen van bewijzen dat zijzelf dat ook is. Verzoekende partij vindt dat er dient te worden gekeken naar haar persoonlijke situatie. Zij is geen jurist en zij heeft nog nooit met het gerecht te maken gehad. Dit was bovendien voor haar de eerste keer dat zij dergelijke zaken meemaakte.

2.2.14.2. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de bestreden beslissing onomstotelijk blijkt dat alle door verzoekende partij aangereikte elementen mee in overweging werden genomen bij de beoordeling van haar asielaanvraag, doch dat verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus, noch op de subsidiaire beschermingsstatus. De persoonlijke situatie van verzoekende partij is derhalve op afdoende wijze door verwerende partij onderzocht. De Raad merkt in dit verband ook op dat de motivering van verwerende partij als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich de beoordeling van dit element van het relaas kunnen dragen. Het is derhalve niet zo dat verwerende partij louter op basis van deze algemene informatie tot de vaststelling komt dat haar verklaringen niet geloofwaardig kunnen worden bevonden. Deze informatie, zo blijkt duidelijk uit de inhoud van de bestreden beslissing, wordt slechts ten overvloede en ter illustratie aangehaald om aan te tonen dat van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij minstens een begin van bewijs zou kunnen bijbrengen van de beweemde moord op haar vriend A..

2.2.15. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan nietemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het "*Elgafaji arrest*" (bijlage 9 bij het verzoekschrift) en naar het reeds vermelde schrijven van "*ILGA EUROPE*", doch zij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer bepaald in Saratov, waar zij van afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT